

Istorinis meilės romanas

PAKALBĖKIMĖ
1
KarsterS
2
APIE SESERIS

MARGUERITE
KAYE

PABUDUSI
AISTRĄ

PAKALBÈKIME
KarsterS
APIE SESERIS

MARGUERITE
KAYE

PABUDUSI
AISTRĀ

Vilnius
2024

Prologas

Kilelano dvaras, Saseksas, 1862-ųjų lapkritis

Pro svetainės langus sruvo nesezoniškai šilti saulės spinduliai. Kai kas iš čia esančių markstėsi ir dangstėsi akis. Saulė čia visiškai nederėjo, nes susirinkta niūria proga. Prie lango stovinti Mersė, lordo Armstrongo našlė, įprastai tokia pastabi ir dėmesinga šeimininkė, nepagalvojo duoti liokajui ženkle užtraukti sunkias raudonas užuolaidas. Moteris nieko neregintiomis akimis žvelgė į rudenišką sodą plikais medžiais – tik keli lapeliai užsispyrę laikėsi ant didžiulio seno ąžuolo šakų.

Kaip ir visi kiti susirinkusieji Mersė vilkėjo tamsių gedulo spalvų drabužius. Paprasta juodo šilko suknelė neklostuota, neapsiūta karoliukais, nériniais, kaspinais – tokiais drabužiais pasipuošusią ją matyti

mėgo velionis vyras. Dabar, kai Henris miręs, jokios prasmės taikytis prie prašmatnaus jo skonio.

Vyro, diktavusio kiekvieną jos žingsnį, mėginusio valdyti net mintis, nebėra. Kai tapo aišku, kad sutuoktinis nepakils iš trumpos ligos patalo, Mersė mėgino rasti savyje bent menkiausių emocijų užuominų. Kadaisė rusenusius šiltus jausmus sunaikino žiauri septyniolika metų trukusios vis nuobodesnės santuokos realybė. Vyru iškeliavus, Mersei tik stipriai palengvėjo.

– Jie jau pasiruošę, – iš susimąstymo Mersę pažadino brolis Klementas. – Iškęskime šį paskutinį formalumą ir galėsime keliauti.

Laikydamas ištiestą ranką vos už poros centimetrų jai nuo peties brolis palydėjo Mersę prie laukiančių svečių. Suvokdama, kad Klementas beviltiškai trokšta kaip nors išreikšti palaikymą, Mersė prisivertė sekundėlę leisti apkabinama.

– Man viskas gerai, – sukuždėjo.

– Norėčiau tave nuo šito apsaugoti, – sėsdamasis sumurmėjo brolis.

– Buvai man tvirtas ramstis. – Mersė įsitaisė ant jai skirtos kėdės. Sunerimusi atkreipė dėmesį, kad jiedu su broliu tyčia pasodinti atokiau nuo Hario brolių. Majoras lordas Džordžas Armstrongas, velionio brolis ir įpėdinis, sėdėjo greta jaunesnio dvynio kapitono Frederiko Armstrongo. Šalia vyrų

įsitaisė žmonos. Identiški dvyniai labai panašūs ir į patį Harią – žvelgė tokiomis pat mįslingomis akimis, o smakrai ryžtingai atkišti į priekį.

Frederikas atsigrėžė, pažvelgė jai į akis, ir lūpos išsikreipė į plonytę pašaipią šypsenėlę. Mersė sudrebėjo ir instinktyviai siektelėjo Klemento rankos. Aiškiai nustebintas retai trokštamo artumo brolis spustelėjo jos pirštus ir šiltai nusišypsojo. Šypsena atsispindėjo rugiagėlių mėlynumo akyse, o veide švietė švelnus rūpestis.

Galiausiai advokatas atsikrenkštė ir pradėjo skaityti. Mersė, susinėrusi rankas sterblėje, ėmė skaičiuoti minutes iki tos akimirkos, kai galės visiems laikams palikti Armstrongo dvarą. Pratarmėje buvo skelbiama, kad bus skaitoma paskutinė velionio lordo Hario, visas vardas Henris Atikas Persivalis Armstrongas, valia ir testamentas. Testamentas, sudarytas po jų santuokos. Per visus septyniolika metų Mersė negalėjo padovanoti vyrui bent lašelio vilties, kad jį reikės pakeisti ruošiantis palikuonio gimimui.

Advokatui monotoniškai bubenant apie sprendimus ir nuosavybę, kuri Mersės nė kiek nebedomino, akis degino ašaros, neiškritusios po vyro mirties. Sumirksėjusi jas nustūmė. Jau per daug ašarų išliejo dėl vaikelio, kurio taip beviltiškai troško, dėl skausmo ir kančios, kurią šis stygius

atnešė į jų santuoką. Nesulaukęs sūnaus Haris pasijuto sugniuždytas. Mersei teko už tai sumokėti.

– Žmonos Mersės, ledi Armstrong, mergautine pavarde Karsters, aprūpinimas jau numatytas santuokos sutartyje.

Išgirdusi savo vardą Mersė prabudo. Jau neilgai, pamanė. Tikėjosi, kad advokatas išvardys, kas paliekama tarnams ir tolimiems giminaičiams. Užuot taip pasielgęs advokatas atsikrenkštė ir išsitraukė kitą popieriaus lapą.

– Kalbant apie lordo Armstrongo našlės aprūpinimą dabar perskaitysiu testamentą papildymą, velionio lordo surašytą savaitę prieš tragišką mirtį.

Mersė žvilgtelėjo į Klementą, tačiau šis papurtė galvą. Atrodė susierzinęs.

– Neįsivaizduoju, – sukuždėjo.

Dirstelėjęs į svainius Mersę apėmė siaubinga nuojauta. Abu dėbsojo į ją. Ilgametė patirtis Mersei padėjo išlaikyti abejingą išraišką. Ji kukliai nudūrė žvilgsnį žemyn, tačiau dabar jau klausėsi įdėmiai.

– „Žvelgiant iš šalies, mūsų su ledi Armstrong santuoka buvo pavyzdinė, ją darkė tik palikuonių stygius. Tačiau realybė visai kitokia. Visą santuoką išlikau pareigingas ir ištikimas sutuoktinis. Niekas negalėtų nieko prikišti mano atsidavimui ir rūpesčiui žmonos patogumui ir gerove. Gulėdamas mirties patale noriu būsimoms kartoms pažymėti, kad į

mano prieš septyniolika metų duotą santuokos priesaiką žmona neatsakė tuo pačiu – tai įrodo jos negėbėjimas padovanoti man palikuonio. Nors įstatymai neleidžia pakeisti suteikiamo išlaikymo, numatyto taip viltingai pasirašytoje santuokos sutartyje, esu įsitikinęs, kad moraliai ji to nenusipelno.“

Išgirdę pareiškimą visi iš nuostabos staiga įkvėpė. Klementas pašoko ant kojų.

– Koks pasityčiojimas! Kaip drįstate drabstyti tokiais purvais, sere?

– Šie žodžiai yra mano velionio brolio, tad nevalia jų vadinti purvu, – pareiškė naujasis lordas Armstrongas. – Juos skaitydamas advokatas tik išpildo mano brolio paskutinę valią, pone Karstersai. Testamento papildymas yra visiškai teisėtas, sudarytas liudininkams dalyvaujant. Taigi, tampa testamentu dalimi. Pageidauju, kad būtų perskaitytas garsiai.

– Sėskis, Klementai. – Šleikštulio kamuojama Mersė sučiupo brolių už riešo ir truktelėjo sėstis. – Našlei priklausančios dalies atimti nepavyks. Tegu išsako paskutinius jo žodžius. Kuo greičiau šitai baigsis, tuo greičiau galėsime išvykti ir niekada nebegrįžti.

– Jei taip pageidauji, nors tam pritarti negaliu. – Klementas dėbtelėjo į advokatą. – Tęskite.

– Taigi. Kaip jau sakiau... „Nepagailėjau finansų, nepalikau neišaiškintų detalių...“ Hm, taip...

„Investavau daugybę pinigų ir savo brangaus laiko lydėdamas ledi Armstrong į procedūras, mineralinių vandenų gydyklas ir klinikas.“ – Advokatas stabelėjo ir ryškiai išraudo. – Milorde, nemanau, kad tinkama tęsti. Paskutinė pastraipa labai asmeniška.

– Brolis norėjo, kad būtų perskaityta viskas, – atšovė lordas Armstrongas. – Reikalauju tęsti.

Lordas nutvilkė Mersę neslepiamo pasiūlykštėjimo kupinu žvilgsniu. Akivaizdu, kad testamentą papildymą jau buvo skaitęs. Mersė išsitiesė, paslėpė rankas suknelės klostėse ir tvirtai suspaudė kumščius.

– Puiku, milorde, tačiau iš padorumo negalėjau nepareikalauti... Na, gerai. – Teisininkas vėl atsikrenkštė ir pradėjo skaityti. Taip norėjo greičiau viską užbaigti, kad žodžiai net vėlėsi. – „Ledi Armstrong išliko nepaveiki bet kokiai pagalbai. Rizikuoju šokiruoti skaitant testamentą dalyvaujančią švelniąją lytį, tačiau noriu paaiškinti padaręs išvadą, kad kliūtis buvo ne biologinė, o psichologinė. Žinau, kad man, kaip vyrui, nieko nevalia prikišti. Nuolat rodžiau jai dėmesį, tačiau jokia aistra nepažadino moteriško atsako. Taigi, pats natūraliausias žingsnis – susilaukti sūnaus ir palikuonio – liko nežengtas.“

Mersė iš pasipiktinimo aiktelėjo. Hario užsispyrimas neaptarinėti asmeninio pobūdžio klausimų

pavertė jų santuoką sterilia dykviete. Jis niekaip negalėjo susitaikyti su mintimi, kad vaikų neturės, tačiau mėginimai ištaisyti padėtį jiems abiem tapo pasibjaurėtinais ištvėmės išbandymais. Siaubinga klausytis tokių kaltinimų iš kapo ir žinoti, kad visi susirinkusieji tai girdi, stebi jos reakciją. Suvokti, jog būtent to velionis ir siekė. Nejau tikrai šitaip jos nekentė, kad būtina sudaužyti apgaulingą kiautą, taip ilgai ir skausmingai demonstruotą aplinkiniams? Nejau tikrai jautė jai tokį pasišlykštėjimą?

Mersė, žvelgdama į Klementą, energingai pauptė galvą ir suleido į delną nagus. Pasipiktinimas užleido vietą lediniam pykčiui.

– Tęskite, – paragino Mersė, dėbteleidama į advokatą. Kitomis aplinkybėmis būtų pajutusi jam gailėstį. – Neabejoju, visi trokštame sužinoti, kuo dar esu kaltinama.

Advokatas krūptelėjęs suniurnėjo kažką panašaus į atsiprašymą ir vėl pradėjo skaityti:

– „Už neprilygstamo mano žmonos grožio slypi akmeninė širdis ir it marmuras kietas kūnas. Taigi, norėdamas apsaugoti kitus vyrus nuo tokių pat kančių, paskelbiu, kad ji užtraukia nešlovę švelniajai lyčiai, kurios atstovė tariamai yra. Ji netinkama būti žmona. Ledi Mersė Armstrong frigidiška. Su ja bendraudami suvokite riziką.“

Advokatas su aiškiai regimu palengvėjimu padėjo testamentą papildymo lapą į šalį.

– Štai ir testamentą pabaigai. Grįšiu prie likusių nurodymų. Pradėsiu nuo...

– Kalė, – sušnypštė Frederikas Armstrongas.

– Bergždžia kalė, – pridūrė majoras lordas Armstrongas.

Kambaryje stoji įtempta tylą. Iki širdies gelmių sukręsta tiek brolių įsiūčio, tiek velionio vyro neapykantos – jo žodžiai mirties patalė atskleidė emocijas, nuslėptas nuo jos, kol buvo gyvas, – Mersė virpėdama atsistojo. Leido žvilgsniui pamažu nuslinkti per susirinkusiuosius. Galiausiai akys smigo į dvy-nius Hario brolius.

– Gal ir turiu trūkumų, džentelmenai, tačiau bent nesu dviveidė. Neapsimetinėju jaučianti tai, ko nejaučiu.

– Išvis nieko nejauti. – Lordas Armstrongas pašoko ant kojų. – Mano brolis...

– Miręs, – pertraukė Mersė. – O tu, Džordžai, nekantriai laukei paskutinio jo atodūσιο. Kaip gro-buonis sukinėjaisi prie ligos patalo.

– Buvau šalia ir karštai meldžiau, kad brolis pasveiktų. Nesutikau tavęs jo lankančios. Priešingai – jam susirgus, užuot slaugiusi kaip bet kuri padori žmona, išskubėjai į vestuves.

– Savo sesers vestuves, į kurias jis nebūtų vykęs, net jei būtų kuo puikiausios sveikatos ir sulaukęs kvietimo. Tačiau kviečiamas nebuvo.

– Akivaizdu, kad savo šeimos draugija tau malonesnė, tad siūlyčiau keliauti. – Lordas Armstrongas spragtelėjo pirštais. – Tučtuojau.

– Su didžiausiu malonumu. Pasidžiauok naujuoju titulu, milorde.

– O aš palinkėsiu to paties, ko mano velionis brolis linkėjo savo frigidiskai bergždžiai našlei. Manau...

Taip ir nepaaiškėjo, ką majoras lordas Armstrongas manė, nes Klementas pašokęs tūžmingai vožė jam į pasmakrę – taip stipriai, kad naujasis lordas net išvirto iš kojų. Nuklupčiojęs atbulas apstulbęs susmuko ant svetainės grindų.

– Kiek daug metų laukiau, kol galėsiu tai padaryti, – šaltai pareiškė Klementas. – Apgailestauju tik todėl, kad negalėjau trenkti Hariui. Gal jau eime, mieloji? Pasielgiau gana įžvalgiai užsakydamas mudiviem karietą. – Nepalikdamas laiko Mersei atsakyti Klementas paėmė ją už rankos ir skubiai išsivedė iš svetainės.

Hampšyras, 1863-iųjų lapkritis, po metų

Diena buvo ilga. Džekas Dalmuras gerokai ilgiau, nei planavo, apžiūrinėjo fontanus Hotorno dvaro sode. Keistai žavūs, kiek ekscentriški ir neabejotinai labai originalūs, tačiau būdamas užkietėjęs inžinierius negalėjo mintyse jų neardyti ir nesvarstyti, kaip galima patobulinti.

Džiaugėsi čia atkeliavęs. Prasmingai praleido laisvą dieną ir pakeitė aplinką – o to labai reikėjo. Kadangi į miestą grįžti būtina tik ryte, impulsyviai nusprendė neskubėti į traukinių stotį, verčiau ramiai pavakarieniauti ir pernaktuoti smuklėje, kurioje nuomojosi žirgą ir karietą.

Prietemoje Džekas sulėtino žirgą ketindamas sukti į smuklės kiemą. Buvo susitelkęs į vartus.

Tarsi iš niekur išdygusi moteris metėsi priešais karietą. Surikęs perspėjimą Džekas įtempė vadeles mėgindamas pakreipti žirgą tolyn nuo moters. Tas atsistojo piestu, moteriai parkritus ant kelio, Džekas skubiai iššoko iš karios ir padavė vadeles iš kiemo atskubėjusiam arklininkui.

– Atsargiai, – įspėjo sunkiai besikeliančią moterį. – Ar jūs sužeista?

– Ne, kažin. Nepastebėjau jūsų. Buvau paskendus mintyse. Labai atsiprašau. Išgąsdinau jūsų žirgą.

– Regis, ir pati išsigandote. Leiskite, padėsiu atsistoti.

– Kokia gėda. Dėl visko kalta tik aš pati. – Moteris suėmusi jo ranką grakščiai atsistojo. Ilgo juodo apsiausto skvernai apgaubė pilką suknelę. – Galiu užtikrinti, man viskas gerai.

Jai virpančiomis lūpomis šyptelėjus, Džekui užgniaužė kvapą. Moteris buvo dailiausia iš jo kada nors regėtų. Ne jaunutė – veikiausiai kiek vyresnė nei trisdešimties. Veidas širdelės formos, lūpos putlios, akys rugiagėlių mėlynumo, toli viena nuo kitos, tamsiomis blakstienomis, ryškėjančiomis po dailiai išlenktais antakiais. Iš šinjono išsmuko potamsės plaukų sruogos su aukso potėpiaiais, o vieną skruostą margino purvo dėmė.

– Verčiau pailsėkite, – pasiūlė Džekas. – Ar apsi-
stojote smuklėje?

– Ne, gyvenu su broliu. Jis turi namą kitoje kai-
melio pusėje. Buvau pasivaikščioti, jau sukau atgal.
Namai netoli.

– Per toli, kad eitumėte pėsčia. Jei leisite palydėti
jus vidun, ten išgersite puodelį kavos ar, dar geriau,
stiprinančio brendžio. Prašau, leiskite pavaišinti, –
pridūrė Džekas, regėdamas moters dvejonę. – Jau-
čiuosi atsakingas.

– Nereikia. Nė neapsidairiusi į šalis žengiau tie-
siai priešais jūsų karietą, pone...

– Dalmuras. Džekas Dalmuras. Hotorno dvare
apžiūrėjau fontanus – esu inžinierius. Nutariau
prieš grįždamas į Londoną naktį praleisti čia.

– Kokią nuomonę apie fontanus susidarėte?

– Niekada nemačiau nieko panašaus. Išties išskir-
tiniai. Būtų nuostabu susipažinti su jų kūrėja.

– Pru šiuo metu išvykusi, tačiau apgailestaus su
jumis prasilenkusi. Jai labiausiai patinka aptarinėti
mechanikos paslaptis.

– Pažįstate ledi Banatain?

– Galima sakyti ir taip. Tai mano sesuo. – Padve-
jojusi moteris ištiesė ranką. – Esu ledi Armstrong.
Našlė ledi Armstrong. Tiesą pasakius, velionis mano
vyras mirė lygiai prieš metus.

– Nieko keista, kad buvote išsiblaškiusi. Leiskite pareikšti užuojautą.

– Ačiū, tačiau nėra reikalo. Gedulas baigėsi, daugiau nieko nesu jam skolinga. Žinote, manau, priimsiu brendį, apie kurį užsiminėte, jei pasiūlymas dar galioja. Tik turėčiau išpėti, pone Dalmurai, – priešingai nei sesers, manęs mechanika nėra niek nedomina.

Jiedu buvo palydėti į geriausią privatų valgomąjį, kurio židinyje spragsėjo ugnis. Ant stalelio stovėjo grafinas su brendžiu ir dvi krištolinės taurės, dar buvo padėklas gardžių užkandžių, kuriais garsėjo smuklininko žmona. Mersė nusimetė apsiaustą, nusitraukė pirštinaites ir įsitaisė prie židinio. Ponas Dalmuras su smuklininku tarėsi dėl kambario namkvynei ir užsakinėjo vakarienę.

Jis škotas, tačiau ne iš Hailando. Žodžius tarė su akcentu, kietai, gergždžiančiu balsu. Mersė pamanė, kad iškart matyti, jog jis – inžinierius. Spinduliuoja sveikata ir energija, yra tvirtai sudėtas, įdeges, rankos mitrios. Drabužiai dailūs, tačiau praktiški – tamsiai mėlynas paltas, kelnės. Marškiniai balti, paprasti. Atrodė rimtas, o tai Mersei patiko.

Vyrą ne visi pavadintų gražiu, tačiau veido bruožai traukė akį. Tvarkingai apkirpta barzdelė

nenuslėpė ryžtingo smakro ir aukštų skruostikaulių, skiriamų dailios tiesios nosies. Trumpi tamsiai rudi plaukai atidengė aukštą kaktą. Tačiau išskirtiniausios buvo vyro akys – ryškiai mėlynos, kone turkio mėlynumo akys, puošiamos tankių blakstienų, panašių į jos pačios. Kampučiuose ryškėjo juoko raukšlėlės.

Sutvarkęs reikalus su smuklininku vyras atsisuko ir nusišypsojo – daili šypsena atskleidė tiesius baltus dantis ir atspindėjo akyse. Į tokią šypseną negalėjai neatsakyti tuo pačiu.

– Štai. – Vyras dosniai šliūkštelėjo brendžio ir padavė jai taure, o tada įsipylęs gėrimo sau įsitaisė priešais ją. – Tai paglostys širdį, kaip sakydavo mano velionė mama.

– Bijau, jog neįmanoma. Iš prigimties esu šalta. Mano širdis akmeninė, o kūnas kaip iš marmuro iškaltas, – atsiliepė Mersė ir suraukė lūpą. – Cituoju velionį vyrą, – paaiškino. – Vis dėlto mano akmeninė širdis vis dar plaka, pone Dalmurai, o marmurinis kūnas vis dar gyvas, kvėpuoja. Jau gana – nebeleisiu vyrui man vadovauti iš kapo.

Mersė kilstelėjo taure it skelbdama tostą ir vienu mauku ištuštino taure. Deginančiam skysčiui slenkant gerkle į skrandį iš malonumo atsiduso.

– Veikiausiai manote susidūręs su beprote.

– Manau, kad esate moteris, kuriai labai reikia dar išgerti, – atkirto ponas Dalmuras, pakilo ant kojų ir pripildė jos taure. – Regis, šiandien išskirtinė diena.

– Ko gero, taip ir yra. – Mersė gurkštelėjo dar brendžio. – Man trisdešimt septyneri. Septyniolika metų buvau pareiginga, atsidavusi žmona. Paskutinius metus nešiojau našlės drapanas. Ar nemanote, kad jau metas man pradėti gyventi? – Ji vėl gurkštelėjo. – Lažinuosi, jūs visuomet džiaugėtės gyvenimu. Nepanašu, kad turėtumėte kam nors jaustis dėkingas.

Džekas nusijuokė.

– Visą suaugusiojo gyvenimą pats tiesiuosi sau kelią, tačiau tikriausiai ne tai turėjote omenyje.

– „Tiesiuosi sau kelią“... Neatpažįstu jūsų akcento. Iš kurios Škotijos dalies atkeliavote, pone Dalmurai?

– Glazgo, – kiek gynybiškai atsiliepė Džekas.

– Aš nesišaipau. Jūsų akcentas žavus.

– Aha, neabejoju. Prie tokio tikrai nepratusi, – akivaizdžiai šiurkštesniu tonu burbtelėjo Džekas.

Įžeidė jį. Pirmas Mersės instinktas buvo trauktis, užbaigti brendį, atsiprašyti ir skubėti savo keliais.

Tačiau juk vos mažiau nei prieš penkias minutes kėlė tostą už savo laisvę. Juk tai tikrai turi reikšti, kad ji laisva pasiaiškinti?

– Nežavus, – pasitaisė ji. – Parinkau netinkamą žodį. Nenorėjau, jog nuskambėtų pajuokiamai ar žeminamai. Tenorėjau pasakyti, kad jūsų akcentas man patinka.

Džekas akimirką ją tyrinėjo, bet nieko nesakė. Mersė suvokė, kaip jai svarbu – išties nelogiškai svarbu, – kad šis vyras ja patikėtų. Itin palengvėjo jam nusišypsojus.

– Nebūtumėte pirma, sumenkinusi mane dėl kalbėjimo manieros, tačiau gerai. Tikiu, kad nesiekėte įžeisti.

– Ačiū. – Mersė gurkštelėjo dar gėrimo ir nustebo supratusi, jog taurė vėl tuščia. – Ar galėčiau gauti dar?

– Jei esate tikra. – Džekas luktelėjo jos patvirtinimo, tada vėl įpylė brendžio. – Gėrimas gardus, tačiau stiprus.

– Gardus stiprus gėrimas – būtent tai, ko man šiandien reikia. – Mersė patogiau įsitaisė kėdėje ir pastatė taurę ant stalo.

– Gal norėtumėte man papasakoti daugiau? Esu geras klausytojas. Paslapčių neišduodu.

– Nepratusi kalbėti apie save. Nesipasakoju Klementui, Pru ar net Sarai – Dievas liudininkas, ji nuoširdžiai stengėsi su manimi pasikalbėti.

– Neabejoju, kad stengėsi, kad ir kas ji tokia. Dar viena sesuo?

– Ne, Sara – mano draugė. Jei būtų sesuo, būtų vardu Dorybė, Kantrybė ar Viltė. Aš vardu...

– Nesakykite. Leiskite, atspėsiu. Blaivybė?

– Vargu. – Ji tyliai nusijuokė, linktelėdama į gerokai nugertą brendžio grafiną. – Esu Mersė¹.

– Mersė. – Ponas Dalmuras linktelėjo. – Keista, tačiau jums tinka. Galite su manimi pasikalbėti, Merse. Na, jei norite.

Vyras nusišypsojo. Mersė nutarė, kad ši šypsena daro tai, ko nepajėgė brendis, – glosto jai širdį.

– Ką norėtumėte sužinoti?

– Ak, ne, mieliau paklausčiau, ką norėtumėte papasakoti.

– Visiškai jūsų nepažįstu.

– Taigi, dar viena priežastis manimi pasikliauti. Galite iškloti man slapčiausias mintis, nusimesti nuo krūtinės jų našta ir būti tikra, kad rytoj ryte jau keiliausiu namo. Kone neabejoju, jog daugiau niekada nesusitiksimė.

¹ Klementas (angl. *Clement*) – gailestingumas, atlaidumas. Prudencija, Pru (angl. *Prudence*) – protingumas, apdairumas. Mersė (angl. *Mercy*) – malonė, gailestingumas.

– Ar tai taip jau menkai tikėtina?

– Esu inžinierius, ledi Armstrong. Pragyvenimui užsidirbu šiomis rankomis. – Ponas Dalmuras jas iškėlė. – Augau viename skurdžiausių Glazgo rajonų. Patikėkite, tame mieste kai kurie rajonai išties vargingi. Mane augino tik mama, nes tėvas mirė, kai buvau vaikas. Darbas man sekasi gerai, užsitarnavau sau gerą vardą. Tačiau, neskaitant didžiulės sėkmės, kai vienas žmogus apmokėjo mano mokslus, viską pasiekiau sunkiu darbu. Negimiau po laiminga žvaigžde, mano venomis neteka mėlynas kraujas. Taigi, ne, nemanau, kad mūsų keliai dar kada susikirstų.

– Norite pasakyti, jog buvau lepinama ir garbinama nuo pat gimimo, o gimiau po pačia laimingiausia žvaigžde. Nė dienos neteko dirbti šiomis baltutėlėmis rankutėmis, – nukirto Mersė.

Ponas Dalmuras atrodė nejaukiai išmuštas iš vėžių.

– Ne tai turėjau omenyje.

Mersei ir vėl nevalingai kilo noras trauktis, nusi-
leisti, tačiau ji priminė sau, kad jau nebesielgs nuolankiai.

– Būtent tai ir turėjote omenyje. Gėda sakyti, bet tai – tikra tiesa.

– Gal ir tiesa, tačiau tai nesuteikia man teisės jūsų teisti ar žeminti. Norėjau pasakyti, kad sukamės skirtinguose socialiniuose sluoksniuose. Nesu aukštuomenės atstovas, o jūs... Akivaizdu, esate kilminga.

– Šį pasaulį jau palikęs toli gražu ne brangusis mano vyras jums nepirtartų, – atšovė Mersė. – Pasak jo, buvau nieko verta moteris. Pasivargino išreikšti tokią nuomonę testamentu priede, po jo laidotuvių perskaitytame prie jo šeimos ir mano brolio. Žinojau, kad sutuoktinis manęs nemėgsta, tačiau taip kerštingai pasielgti galėjo tik išties neapykantos apsisėstas žmogus.

– *Ką jis padarė?*

Ką jis paderė? – šitaip skambėjo klausimas, tariamas su akcentu.

Vyro pasipiktinimas buvo tikras balzamas Mersės širdžiai.

– Pasirodo, jokiame vyrui nesu tinkama žmona. Galiu užtikrinti, tai jo žodžiai.

– Gerasis Dieve! Už kokio pabaisos buvote ištekėjusi?

– Klausimas kaip pirštu į akį. Buvo ne pabaisa, o gerbiamas aukštuomenės atstovas. Mūsų šeimos tikėjosi, jog santuoka bus sėkminga. Neapsimečiau įsimylėjusi, tačiau tikėjau, kad jis pasižymi savybėmis, būtinomis geram sutuoktiniui ir tėvui. Jis

tvirtino mane mylintis, bet greitai sužinojau, kad te-
jaučia aistrą. Taip jau nutiko, kad buvau graži, nors
tai ir ne mano nuopelnas. Tiesiog tokią kortą išmetė
gamta. Velioniui buvo svarbu, kad žmonos oda būtų
be trūkumų, figūra be priekaištų, o ji visuomet liktų
aukštuomenės perlu. Suprantate, buvau prizas. Ne-
paliovė kitiems priminti mane laimėjęs.

– Skamba, it būtų jus garbinęs.

– Taip visi ir manė. Na, beveik visi. Tai toli gražu
nebuvo tiesa. Nors ir kaip stengiausi, nepateisinau
lūkesčių.

– Veikiausiai jų pateisinti neįmanoma.

– Neįmanoma, tačiau iki santuokos to nesuvo-
kia. Suprantate, turiu vieną akį rėžiantį trūkumą. –
Mersė drąsinosi ištarti tuos žodžius. Buvo svarbu tai
pasakyti. – Negaliu susilaukti vaikų.

Po jos žodžių stoji neilga, bet itin nejauki tyla.

– Labai užjaučiu, – švelniai prabilo ponas Dal-
muras. – Nė įsivaizduoti negaliu, kaip jums skaudu.

Skaudu! Mersė neketino leisti sau pravirkti.

– Ne, – šurkščiai atkirto. – Nesitikiu, kad tai su-
prasite. Tokios temos neaptarinėjamos, ar ne? Mudu
su vyru niekada apie tai nesikalbėdavome. – Tiesą
pasakius, ji mėgino pasišnekėti. Krūptelėjo prisimi-
nusi Hario įsiūtį ir nenorą nė pagalvoti, kad jiems
gali nepavykti.

– Ir toliau mėginome, – pasinėrė į prisiminimus Mersė. – Sakyčiau, nuožmiai ryžtingai stengėmės atlikti pareigą perduoti titulą. Vylėmės, kad už pastangas bus atlyginta... – Mersė nutilo ir suvirpėjo. – Bent aš maniau, kad būtent tai ir darome, tačiau perskaičius testamentą priedą paaiškėjo, jog visa kaltė suversta man.

Ponas Dalmuras atrodė pasibjaurėjęs.

– Kaip žiauru.

– Šlykštu! Nė neįsivaizduojate, koks jausmas klausytis, kaip ta neapykanta liejama visų akivaizdoje. Koks jausmas suprasti, kad sutuoktinis visus tuos metus puoselėjo tokius jausmus. – Mersė virpėdama atsikvėpė. – Negalėjau patikėti savo ausimis.

Ponas Dalmuras atrodė pritrenktas.

– Sumautai nesistebiu.

– Būtent! Tikrai sunku patikėti, būtent! Jaučiausi įsiutusi. Suprantate, nė nenumaniau, kad jis taip galvoja. Neturiu omenyje, kad mums likus dviese apsimetinėjo puoselėjantis man šiltus jausmus. Noriu pasakyti, maniau, jog man tejaučia tik savininkiskumą, daugiau nieko. Turbūt jau gailitės mane prakalbines.

– Nė kiek nesigailiu, jei jums pokalbis padeda. Panašu, jau seniai reikėjo išsišnekėti. Veikiausiai jau tėtės nelaiminga.

– Išties nelaiminga. – Mersė linktelėjo. Dėl gerklėje įstrigusio gumulo kurį laiką neįstengė ištarti žodžio. – Neleidau sau apie tai galvoti Hariui esant gyvam, būtų buvę beprasmiška. Nieko nebuvo įmanoma pakeisti, teko iškęsti. Nors Pru, Klementas ir Sara numanė, kokia jaučiuosi nelaiminga, nediršau to pripažinti. Išsakiusi tikruosius jausmus būčiau ir juos nuliūdinsi.

Mersė pakėlė taurę, tačiau iš jos negėrė. Stipriai suspaudusi rankoje prisivertė prabilti.

– Išties jaučiausi nelaiminga, – sukandusi dantis prisipažino. – Kai leisdavau sau pamąstyti, išvysti tai, ką matė visi, išskyrus jį – kad neturime nė menkiausios vilties susilaukti vaiko, – pasijusdavau nelaiminga. Žinojau negalinti padaryti sutuoktinio laimingo. Tegalėjau apsimesti puoselėjanti viltį. Maniau, ir jis viltingas. Toliau apsimečiau atsidavusia žmona. Dabar jau aišku, kad jis taip pat pasidavė, kaltino mane ir puoselėjo neapykantą. Nė nenumaniau, kaip stipriai jis ant manęs siunta.

– Koks siaubingas poelgis – išsakyti tokias mintis nepaliekant galimybės atsikirsti. Maža to, padaryti tai šeimos akivaizdoje.

– O šeima užtikrino, kad naujienas aprašys spauda. Neabejoju, išplatino žinią ir kitais kanalais, kad sužinotų neskaitantys spaudos. Suprantama,

darė tai diskretiškai. Patikėjo paslaptį. Kaip malonu visiems sužinoti, kokia iš tiesų buvo vienas kitam atsidavusių lordo ir ledi Armstrong santuoka. Haris džiūgautų matydamas mane kaip blogiukę. Sara, Klementas ir Pru mėgino nuo manęs nuslėpti laikraščius, tačiau pamačiau užtektinai, kad įsivaizduočiau, kas ten rašoma. Kai geriau pagalvoji, Haris sukūrė ištiesmeisterišką planą.

– Prašau atleisti už tiesmuką pareiškimą, tačiau jis buvo sumautas kvailys.

– Nepagalvojau apie tai, bet esate teisus, jis išties toks. Žinote, ką galvoju, pone Dalmurai? Manau, jei būtų galėjęs, būtų pasiėmęs mane su savimi. Manęs nemylėjo, aš jam nė nerūpėjau, tačiau buvau jo nuosavybė. Ir džiaugsme, ir, žinoma, varge. Nenorėjo, kad atitekčiau kitam. Štai kodėl surašė tą testamentą priedą. Dabar jau suprantu. Dievulėliau, dabar jau aiškiai suprantu! Norėjo įsitikinti, kad liksiu viena. Visą gyvenimą – tik jo nuosavybė.

Mersė patogiau įsitaisė krėsele. Pamažu veide nušvito šypsena.

– Ačiū. Išties palengvėjo nusimetus šią našta nuo pečių. Nuo šiandienos baigiu gedėti. Daugiau nieko nesu jam skolinga. Jis miręs, aš gyva. Esu laisva ir niekam nepriklausau.

– Už tai ir išgerkime. – Ponas Dalmuras kilstelėjo taurę ir gurkštelėjo. – Didysis klausimas – ką ketinate daryti su nauja atrasta laisve?

– Aha, čia šuo ir pakastas. Dar vienas puikus klausimas. Turbūt atsakymas gana akivaizdus. Pastaruosius metus slėpiausi nuo pasaulio, kaip jis ir norėjo. Dabar metas sugrįžti. Taigi, jau gana. Pasi-džiaugsiu gyvenimu.

– Bravo!

– Ačiū! – Mersė pamėgino sėdėdama nusilenkti ir ištuštino paskutinius brendžio lašus. Gerdavo retai, tačiau dabar pajuto, kad alkoholis maloniai atbukino. – Ar galėčiau gauti dar, prašyčiau?

– Gal verčiau išgertumėte kavos?

– Ne, ačiū, galva nė nesisuka. Tik jaučiu palengvėjimą. – Mersė suraukė nosį. – Žodis netikslus, tačiau tiks. Suprantate, jau taip seniai slepiu jausmus. Na, taip, kuo puikiausiai tai suprantate – juk būtent jūs padrašinote mane išsikalbėti. Tikiuosi, nesigailite taip pasielgęs.

– Galiu užtikrinti – nė iš tolo nesigailiu. Na, tai koks jūsų planas?

– Visų pirma pakeisiu aplinką. Neketinu kraus-tytis į Armstrongo našlei skirtus namus. Nuo tos dienos, kai buvo perskaitytas testamentas, įsikū-riau pas brolių. Ilsėjausi. Taip, būtent, ilsėjausi. Tačiau

dabar jau esu pasirengusi atversti naują lapą. Negaliu visą gyvenimą likti su Klementu. Nenoriu pailiotis po kojomis, jei jis kada nors nuspręš vesti.

– Ar tai tikėtina?

– Nežinau. Vyliausi, kad ves mano draugę Sarą, tačiau jam jau beveik keturiasdešimt, gyvenimas gana nusistovėjęs. Yra antikos tyrinėtojas. Laimingiausias jaučiasi įsivaizduodamas gyvenęs senovės Graikijoje. Sara – priešingybė. Be to, nusistačiusi prieš santuoką. Tarp jų buvo kibirkštėlė, tačiau, regis, išblėso. Jei nustotų nerimavę dėl manęs, gal pavyktų vėl ją pakurstyti. Išsirinksiu sau namus mieste. O tada... Na, neįsivaizduoju, ką darysiu ten įsikūrusi. Žengsiu po žingsnelį.

– Niekada negali žinoti, gal vėl ištekėsite.

– Dievulėliau, ar visai nesiklausėte, pone Dalmurai? Po perkūnais, kodėl taip kalbate? Tapusi našle galiu gyventi niekam nepriklausydama. Ištekėjusi ne tik netekčiau išlaikymo. Maža to, vėl tapčiau vyro nuosavybe. Be to, pamiršote faktą, kad negaliu vyrui dovanoti vaikų. O juk tai ir yra santuokos esmė.

– Ne visa esmė. Svarbu ir bendravimas, turėti gyvenimo draugą.

– Nekantrauju apsigyventi viena. Gyvenimo draugo man nereikia. Vargšelis Haris, – sarkastiškai

paaiškino Mersė. – Dėjo tiek pastangų paskelbti mane netinkama santuokai. Nė nenumanė, kad tektėti norėsiu mažiausiai.

– Kai taip kalbate, jus suprantu.

– Vyruui kas kita. Ar esate vedęs, pone Dalmurai?

– Dar ne. Laukiu man skirtos moters.

– Turite omenyje, tikitės įsimylėti?

Vyras prunkštelėjo.

– Santuoka pernelyg svarbi. Negali kliautis, kad meilė atlaikys visus bendro gyvenimo sunkumus.

– Šiuo klausimu galime sutarti. Aš plepėjau per daug, tad dabar jūs papasakokite, kokių savybių tikitės iš žmonos.

– Šiuo metu žmonos aktyviai neieškau, ledi Armstrong.

– Nevadinkite manęs šitaip! Esu Mersė. Nagi, juk tikrai esate apie tai galvojęs. Primenate man žmogų, turintį tvirtą nuomonę apie tai, kaip reikia gyventi. Žmogų, kuriam viskas klostosi taip, kaip nori jis. O gal klystu?

Ponas Dalmuras nusijuokė.

– Apibūdiniate mane kaip kokį nuobodą.

– Ne, ne, ką jūs. Norėjau pasakyti komplimentą. Norėčiau, kad aš... Tačiau juk kalbame apie jus, pone Dalmurai. O gal galėčiau vadinti Džeku?

– Prašau, taip ir daryk.

– Džekai. Matai? Deramas, stiprus inžinieriaus vardas, ar ne? Manau, norėsi praktiškos žmonos, tiesa? Gyvenimo draugės, kalbant tavo žodžiais. Moters, vadovaujančios namams, auginančios vaikus, tvarkančios sąskaitų knygas, pakerinčios verslo partnerius... Ir taip toliau. Ar neklystu?

– Žinoma, noriu žmonos, su kuria galėčiau dalytis gyvenimą. Stiprios moters, praktiškos, turinčios į mano panašias šaknis.

– Gal panašios į motiną?

Džekas patenkintas išsišiepė.

– Gal ir taip. Tikrai nebūtų prasčiausias variantas.

– O vaikai?

– Taip, norėčiau šeimos.

– Nėra reikalo jaustis nepatogiai. Natūralu norėti vaikų. Mano sesuo Pru su vyru Dominiku laukia pirmos atžalos. Vargšėlė Pru. Bijojo man papasakoti, mėgino tai nuslėpti, nes vengė nuliūdinti, tačiau atspėjau tiesą.

– Ar nusiminei?

Mersė karštai papurtė galvą.

– Džiaugiuosi dėl jų. Nuoširdžiai džiaugiuosi. Žvelgdama į juodu suvokiau, kad man toks gyvenimas nebūtų tikęs. Tai ne man. Tik ne su tuo žmogumi – nusprendžiau, kad jo vardo nebetarsiu. Kaip manai, ar sprendimas teisingas?

– Puikus. Tačiau vis dėlto atnešiu kavos. Prašau akimirką atleisti. – Džekas atsistojo ir pasišalino. Grįžo nešinas padėklų. – Štai, – tarė, pildamas jai puodelį gėrimo. – Išgerk.

– Gerai, jei taip tave pradžiuginsiu, tačiau alkoholis manęs nė nepaveikė. Galva kuo skaidriausia. Rytoj nusimesiu našlės drapanas, pasiraitosiu rankoves ir priimsiu daugybę svarbių sprendimų. Džekai, rytoj bus pirmoji likusio mano gyvenimo diena. Atversiu naują lapą. Ką manai?

– Nuostabus planas.

Mersė nušvito.

– Taip, būtent. Išties nuostabus. Įrodysiu, kad jis dėl manęs klydo. Tik nesu tikra, – vėl nusiminė Mersė, – kaip tiksliai tai padarysiu. Jei išties norėčiau įrodyti jį klydus, turėčiau visą gyvenimą dėvėti gedulingus drabužius ir demonstruoti pasauliui, kaip neteisingai jis mane apjuodino. Juk buvau atsidavusi žmona.

– Taigi, tačiau šitaip duotum jam tai, ko jis ir pageidavo. Dabar svarbiausia visiems parodyti, kaip jis apkartino tau gyvenimą. Įrodyk be jo esanti gerokai laimingesnė.

– Tu teisus! Esi visiškai teisus. Tiksliai perteikei esmę. Kaip man tai padaryti?

– Minėjai, kad dėl pinigų nereikia sukti galvos?

– Ne, pinigų turiu užtektinai. Šito Har... Turiu omenyje, *jis* negalėjo iš manęs atimti.

– Tai kodėl truputį nepaišlaidavus? Pasidžiauk gyvenimu, nebūk gerutė. Daryk tai, ką visada norėjai.

– Ką, pavyzdžiui?

– Nežinau. Tai, ko jis nebūtų leidęs. Iš kalbos atrodė, kad buvo didžiulis nuoboda.

– Ak, toks ir buvo. Kietasprandis drovuolis ir didžiulis nuoboda! Padorumo pavyzdys, tenorėjęs skaityti straipsnius apie nuobodžius aukštuomenės pokylius, kuriuose jo žmona paskelbta dailiausia moterimi, dėvinčia brangiausią suknelę. Labiausiai nemėgdavo tų pačių žurnalistų spėliojimų, gal dailioji jo žmona pagaliau laukiasi, jai atsisakius dalyvauti dėl slogos ar pilvo skausmo. – Mersė suraukė lūpą. – Paskalų puslapiai mano gimdos buvo apsėsti beveik tiek pat, kiek ir jis. Išties tave šokiravau. Atsiprašau, vulgaru taip kalbėti.

– Juk perdedi, ar ne?

Mersė gūžtelėjo pečiais.

– Priešingai. Net po jo mirties užuojauta buvo reiškiamą „dailiajai žmonai, kurios sielvartą sustiprins skausmingas žinojimas, jog nesugebėjo padovanoti jam palikuonio“. Atrodai nusiteikęs skeptiškai, bet galiu prisiekti, būtent taip ir buvo.

– Tavo vyrų dėtas būčiau susiradęs atsakingą žmogų ir davęs pylos, – apmaudžiai pareiškė Džekas. – Jei šitaip nekentė laikraščių straipsnių, kodėl taip ir nepasielgė, nesustabdė asmeniškų spėlionių spausdinimo? Neabejoju, galėjo leidėjus pašpausti. Juk buvo įtakingas.

– „Nieko neklausinėk ir nieko neaiškink“ – višada mokė tėvai. Aukštuomenėje nepriimta paisyti žurnalistų rašlįavų. Juk taip pripažintum, kad tas paskalas skaitei.

– Akivaizdu, tavo vyras skaitydavo.

– Taip, tačiau dar didesnis skandalas kiltų jam pripažinus, kad jas skaitė, ir pamėginus įkalbėti redaktorių spausdinti paneigimą, jei tai turėjai omenyje. „Lordas Armstrongas nusiminė perskaitęs užuominas apie tai, jog žmona gali lauktis palikuonio. Norėjo pagarsinti faktą, kad dėl nedalyvavimo kaltas vakarienei sudorotas paltusas.“ Taip pasaulis sužinotų, kad mūsų virėjai patiekia abejotinos kokybės žuvį, o jam vis tiek nepavyko užtaisyti žmonai vaiko. Supranti?

– Suprantu, gyvename drastiškai skirtinguose pasauliuose. Mano vardas laikraščiuose minimas nebent tada, kai pasirašau reikšmingą sutartį. Jei išties nori, kad vyras pasivartytų kape, man regis,

efektyviausia būtų atsirasti pirmuose paskalų puslapiuose.

– Oho, tai bent mintis.

– Pajuokavau.

– Abejoju, ar dabar juos dominčiau. Jau nebesu dailioji įtakingo didiko žmona. Dabar aš tik neįtakinga bergždžia našlė, turinti vos kelis draugus. – Akimirką pamąščiusi Mersė nusišypsojo. – Kaip nuostabu, kad nebereikės nerimauti, ką žmonės apie mane kalba. Mirtinai įgriso elgtis *deramai*. Nenoriu kelti skandalų. Tačiau papiktinti būtų ne pro šalį. Gal turi minčių, ko galėčiau imtis?

Džekas prikando liežuvį valdydamasis neleptelėti akivaizdaus atsakymo. Mersei jį stebint didžiulėse akyse šoko linksmos kibirkštėlės. Džekas nutarė žaisti pagal jos taisykles.

– Na, jei nori pradėti kukliai, galėtum išmokti šokti polką, – pasiūlė jis. – Kalbu ne apie santūrią jos versiją, šokamą pokyliuose. Kalbu apie šiurkščias valstiečių linksmybes.

– Niekada neteko tokio šokio išmėginti, nežinau, ką turi omenyje kalbėdamas apie šiurkščias linksmybes. Man patiktų?

– Kodėl mums to neišbandžius? Sužinosime, ką manai.

Pabudusi aistra

– Čia?

– Taip, o kodėl gi ne?

Kodėl gi ne? Ką jis sugalvojo?

Sudomino? Pirkite knygą
PABUDUSI AISTRA
bene geriausia kaina **ČIA**

Istorinis meilės romanas

Seserų Karsters vardai dažnai šmėžuoja laikraščių antraštėse. Viena stulbinamai graži, kita dėl savo išvaizdos priversta slėptis nuo pašalinių žvilgsnių. Į abiejų gyvenimus netikėtai pasibeldžia aistringa meilė. Ar seserims lemta pamiršti praeities skaudulius?

*Jos kūnas buvo lyg marmurinis...
kol jis ją pažadino*

Tironui velioniui vyrui suteršus reputaciją, ledi Mersė Armstrong nekantrauja pradėti naują gyvenimą. Pasitaiko puiki proga – maištininkas verslininkas Džekas Dalmuras pateikia netikėtą pasiūlymą – drauge leisti laiką, kol aukštuomenė pakeis savo nuomonę! Tačiau šokių su dailiuoju škotu pažadinta aistra gali visiems laikams pakeisti dviejų žmonių gyvenimą...

BUDUSI
STRA

